

Sygn. akt VI Ga 405/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska (spr.)

SO Beata Hass – Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. O.

przeciwko: J. K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt V GC 379/14

1. **z m i e n i a** zaskarżony wyrok w pkt III o tyle, że zasądzone wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla powoda

w osobie adw. A. Z. – Z. Kancelaria Adwokacka w K. podwyższa o kwotę podatku vat wynoszącą 138 zł (sto trzydzieści osiem złotych),

2. **o d d a l a** apelację w pozostałym zakresie,

3. **z a s ą d z a** od powoda J. O. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 300 (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

4. **p r z y z n a j e** adwokatowi A. Z. z Z. Kancelarii Adwokackiej w K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi J. O..

Sygn. akt VI Ga 405/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 marca 2016r.

Powód J. O. pozwem z dnia 17 lipca 2014r., złożonym przeciwko J. K., wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 31 maja 1994r., sygn. akt V GC 234/94 w związku z przedawnieniem wierzytelności zgodnie z art. 125 k.c.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu kwestionując istnienie podstaw do pozbawienia w/w tytułu wykonawczego wykonalności oraz przedawnienie roszczenia. Pozwany zarzucił, że na podstawie powyższego tytułu wykonawczego prowadzona była egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Krośnie pod sygn. akt KM przez 636/94. W tych okolicznościach na podstawie art. 123 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia wierzytelności objętej tytułem wykonawczym został przerywany i zaczął biec na nowo dopiero z chwilą zakończenia tego postępowania, co nastąpiło postanowieniem z dnia 9.05.2008r. (art. 124 § 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienie ponownie zaczyna bieg, lecz od daty umorzenia pierwszego postępowania egzekucyjnego nie upłynęło 10 lat do momentu wszczęcia kolejnej egzekucji .

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda oświadczeniem do protokołu rozprawy podtrzymał żądanie pozwu podnosząc, że w momencie cesji wierzytelności roszczenie objęte spornym tytułem wykonawczym niewątpliwie było przedawnione w zakresie odsetek.

Sąd Rejonowy w Krośnie wyrokiem z dnia 2 września 2015r. oddalił powództwo (pkt I), zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 617 zł (pkt II) oraz przyznał pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł (pkt III).

Wydając powyższy wyrok Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 31 maja 1994r. w sprawie V GC 234/94 Sąd Rejonowy w Krośnie wydał wyrok zaoczny zasądzający od pozwanego J. O. na rzecz powoda Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej w K. kwotę 21 491 400 st. zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 1994r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3 750 000 st. zł z tytułem kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 10 marca 2014r. sygn. akt V GC 245/13 w/w wyrokowi zaocznemu nadano klauzulę wykonalności na rzecz J. K. – P. w M. w miejsce S. w K.. Na podstawie w/w tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie w dniu 3 czerwca 2014r. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi J. O.. Wcześniej Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Krośnie w sprawie egzekucyjnej KM 636/94 umorzył postępowania wobec zapłaty kwoty 6.481,72 zł, zaś pozostałej części na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie może zostać uwzględnione. Na podstawie przepisów art. 123 § 1, 124 § 2 oraz 125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia został przerwany, termin przedawnienia zaczął biec na nowo, a od momentu prawomocnego zakończenia pierwszego postępowania egzekucyjnego nie upłynęło 10 lat. Stąd na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. powództwo oddalono i orzeczono o kosztach procesu łącznie z kosztami udzielonej powodowi pomocy prawnej z urzędu.

Powód zaskarżył powyższy wyrok apelacją w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne uznanie, że pozwany wykazał przerwanie biegu przedawnienia, prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym KM 636/94, w tym w szczególności zarzucił:

- pominięcie przez sąd braku wykazania przez pozwanego okoliczności wystąpienia dla niego, jako nabywcy przedmiotowej wierzytelności skutków prawnych wymienionych w tym przepisie skutecznego przerwania biegu przedawnienia, a następnie uzyskania skutków takiego przerwania, w postaci legitymowania się wierzytelnością nieprzedawnioną, co jest koniecznością z uwagi na zmianę po stronie wierzycieli, w stosunku do wydanego tytułu egzekucyjnego – wyroku zaocznego;

- brak tożsamości po stronie wierzyciela,

- brak udowodnienia przez pozwanego okoliczności związanych z prawnym i skutecznym prowadzeniem egzekucji przez pozwanego, jako nabywcy wierzytelności,

- brak wyciągnięcia w stosunku do pozwanego negatywnych skutków procesowych, mimo braku udowodnienia faktów, z których wywodził dla siebie korzystne skutki prawne;

b. art. 124 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że bieg terminu przedawnienia biegnący przeciwko pozwanemu nie mógł biec do dnia wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wszczętego przez inny podmiot i co za tym idzie przedmiotowe roszczenie nie uległo przedawnieniu, gdyż początek tego biegu należy na rzecz pozwanego liczyć od dnia wydania postanowienia o umorzeniu postępowania;

2. naruszenie art. 233 k.p.c. przez sprzeczność między rozumowaniem sądu, jego wywodami a rozstrzygnięciem, polegającą na błędnym rozumowaniu logicznym, gdyż Sąd Rejonowy przyjął, że niemożliwe jest ustalenie kiedy i kto dokonał względem powoda skutecznie przerwania biegu przedawnienia, wobec obiektywnej niemożliwości zapoznania się z aktami postępowania komorniczego (zniszczenie akt po 20 latach od wszczęcia postępowania), a z drugiej strony uznanie, że należy ten fakt rozważyć jako hipotetyczny, co sprawia że pozwany w zasadzie akt ten uprawdopodobnił;

3. naruszenie prawa materialnego, a to § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez jego niezastosowanie i brak zwiększenia wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu o kwotę podatku VAT wynoszącą 138 zł.

W uzasadnieniu apelacji powód wywodził, że Sąd I instancji zignorował okoliczność, iż w przedmiotowej sprawie pozwany w dniu 30.12.2002r., na podstawie umowy cesji nr (...) nabył od wierzyciela wymienionego w wyroku zaocznym (tytułe egzekucyjnym) S.w K., wierzytelność należną od powoda. Przyjmując dziś, że postępowanie komornicze toczyło się od roku 1994, na co wskazuje sygnatura akt, i zostało wszczęte przez wierzyciela S.w K., a po drugie, że zbycie tej wierzytelności na rzecz pozwanego nastąpiło w trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego. Nawet więc zakładając, że takie postępowanie egzekucyjne rzeczywiście się toczyło to skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia zrealizował się na rzecz zbywcy wierzytelności -S., a nie na rzecz pozwanego. Dla pozwanego dopiero od dnia nabycia tej wierzytelności zaczął biec na nowo i to od niego wprost pożądanym było dokonanie przeciwko powodowi czynności wymienionych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (taki przepis prawidłowo powinien być wskazany, a nie 124 §1 pkt 1 kpc, co jest oczywistą omyłką) aby uznać że bieg przedawnienia został skutecznie przerwany. Powód wyrażając ten pogląd powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 19.11 2014r. sygn. akt II CSK 196/14, a także na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5.03.2009r. sygn. akt III CZP 4/09 wskazującą na wykluczanie zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym. Wg powoda pozwany nie mógł jakby automatycznie, przedkładając komornikowi jedynie umowę cesji wierzytelności, wstąpić w prawa dotychczasowego wierzyciela, który zainicjował egzekucję. Tych nieprawidłowości Sąd I instancji nie zauważył i nie obciążył pozwanego niekorzystnymi skutkami procesowymi związanymi z faktem, że to pozwany w istocie nie dostarczył sądowi dowodów na poparcie faktów, z którymi wiązał korzystne dla siebie skutki prawne. Powód zarzucił, że pozwany nie wykazał, iż po dacie nabycia wierzytelności wystąpił do sądu o nadanie przeciwko powodowi klauzuli wykonalności, a następnie na podstawie własnego wniosku prowadził przeciwko powodowi egzekucję. Przedkładając postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego zainicjowanego przez poprzedniego wierzyciela wykazał, że sam takiego wniosku nie składał, co powoduje, że nie dokonał przeciwko powodowi skutecznego przerwania biegu przedawnienia wierzytelności jaką nabył w roku 2002. Zatem pozwany występując przeciwko powodowi z wnioskiem o wszczęcie egzekucji w 2013r. zrobił to w okresie kiedy roszczenie było przedawnione. Przyjmując, że bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo od chwili przelewu wierzytelności, czyli od z dnia 30.12.2002r. to roszczenie uległo przedawnieniu 30.12.2012r. Wszczynając zaś egzekucję w 2013r. pozwany nawet nie dysponował tytułem wykonawczym wydanym na swoją rzecz. Sąd nieprawidłowo uznał ciągłość/następstwo zmiany podmiotu w postępowaniu egzekucyjnym na korzyść pozwanego mimo niedopuszczalności przekształceń podmiotowych w tym postępowaniu. Spowodowało to błędne przyjęcie, że z tego tytułu powstały również dla pozwanego korzystne skutki prawne powodujące, iż roszczenie należne od powoda dla pozwanego nie uległo przedawnieniu, mimo że podjęte przeciwko powodowi czynności w 1994r. zostały przedsięwzięte przez zbywcę wierzytelności, a nie pozwanego.

Sąd nie obarczył pozwanego negatywnymi skutkami wynikającymi z braku udowodnienia, że swoimi czynnościami doprowadził do skutecznego przerwania biegu przedawnienia.

W odniesieniu zaś do przyznanego pełnomocnikowi powoda, ustanowionemu z urzędu, wynagrodzenia zarzucono niezasadne niepowiększanie tego wynagrodzenia o przysługującą stawkę podatku VAT, czym naruszono § 2 ust. 3 taryfy.

Pozwany w odpowiedzi na apelację złożoną oddzielnie przez samego pozwanego jak i jego pełnomocnika, wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu. Wg pozwanego to na powodzie, z mocy art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania zarzutu przedawnienia, jako podstawy wytoczonego powództwa przeciwegzekucyjnego. Powód obowiązku temu nie sprostał, pozwany zaś wskazał dowody na poparcie twierdzenia, że okres przedawnienia nie upłynął i w konsekwencji roszczenie wynikające ze spornego tytułu wykonawczego może być wyegzekwowane. Przedłożenie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego jest wystarczającym dowodem aby uznać, że nastąpiła przerwa biegu przedawnienia. Nie ma podstaw aby doszukiwać się kolejnych dowodów chociażby w postaci wniosku egzekucyjnego, czy wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz wierzyciela J. K.. Pozwany wskazał, że cała argumentacja apelacji nie zasługuje na uwzględnienie skoro z treści postanowienia komornika z dnia 8.05.2009r. sygn. KM 636/94 wynika, że było ono prowadzone z wniosku wierzyciela (...). Pozwany nie musiał koniecznie występować do sądu o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko powodowi w związku z przejściem uprawnień i mógł po nabyciu wierzytelności prowadzić egzekucję nawet jeżeli była ona wszczęta przez zbywcę wierzytelności. Dla poparcia swojego stanowiska pozwany przytoczył orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz stanowiska doktryny wskazujące na brak konieczności/możliwości uwidocznienia w treści klauzuli zmiany wierzyciela w tym stanie faktycznym. Skoro pozwany w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym KM 636/94 uzyskał częściowe zaspokojenie, to jest dowód przerwy biegu przedawnienia. Niejednolita obecnie linia orzecznicza odnośnie braku konieczności/możliwości uwidocznienia w tytule wykonawczym zmiany wierzyciela, w okresie kiedy pozwany nabył wierzytelność i skutecznie wstąpił w prawa poprzednika (rok 2003r.) była wówczas dominująca. Nie ma więc podstaw stosować do pozwanego odosobnionej uchwały Sądu Najwyższego z 2009r., która przełamuje dotychczasową linię orzeczniczą i piśmienniczą w tym względzie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest uzasadniona jedynie w zakresie w jakim zarzuca naruszenie § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) poprzez niepowiększenie przyznanego pełnomocnikowi z urzędu ustanowionemu dla powoda wynagrodzenia o stawkę podatku vat. Wynagrodzenie powinno być przyznane w łącznej kwocie 738 zł brutto więc na podstawie w/w przepisu oraz art. 386 § 1 kpc zmieniono pkt III zaskarżonego wyroku, o czym orzeczono w pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów apelacji odnośnie naruszenia zarówno przepisów proceduralnych jak i materialnych w niej wymienionych i ustalenia faktyczne oraz stanowisko prawne Sądu Rejonowego podziela i przyjmuje za własne z poniższym uzupełnieniem argumentacji.

Problem w przedmiotowej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia czy roszczenie wynikające z wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 31.05.1994r. sygn. akt V GC 234/94 wg stanu na dzień wdrożenia przez pozwanego J. K. postępowania egzekucyjnego wnioskiem z dnia 3 czerwca 2014r. było przedawnione. Sąd I instancji uznał, że w tej dacie roszczenie nie było przedawnione, bo egzekucja została wdrożona przed upływem 10 lat od umorzenia postępowania egzekucyjnego toczącego się pod sygn. akt KM 636/94. Powód zaś w apelacji prezentuje stanowisko, że w postępowaniu egzekucyjnym wdrożonym przez poprzedniego wierzyciela – S.w K. nie doszło do przerwania biegu przedawnienia wobec następcy prawnego wierzyciela (pозwanego J. K.) i w konsekwencji uzyskania skutków przerwania biegu przedawnienia przez pozwanego. W tytule wykonawczym nie ma bowiem zmiany wierzyciela, co jest konieczne. Wg powoda Sąd Rejonowy zbagatelizował okoliczność, że pozwany nabył wierzytelność w 2002r., a postępowanie egzekucyjne wszczął poprzedni wierzyciel. Dla pozwanego więc termin przedawnienia roszczenia zaczął biec na nowo od daty nabycia wierzytelności i to przez niego pożądanym było dokonanie przeciwko powodowi czynności

wymienionych w art. 123 § 1 pkt 1 kc, aby bieg terminu przedawnienia został skutecznie przerwany. Takie stanowisko powód wywodzi z cytowanych w apelacji orzeczeń Sądu Najwyższego.

Na wstępie rozważań podkreślić należy po pierwsze, że sporna w judykaturze i piśmiennictwie jest kwestia możliwości (nawet dopuszczalności) nadawania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego (zarówno co do wierzyciela jak i dłużnika) w trybie art. 788 kpc w zależności od momentu, w którym nastąpiła (przed, czy po nadaniu klauzuli wykonalności i wszczęciu egzekucji) i do tej pory prezentowanych jest w tym zakresie kilka diametralnie różnych, niemożliwych do pogodzenia ze sobą poglądów (vide linie orzecznicze: A. P., T. P.: Dopuszczalność i warunki formalne nadawania klauzuli wykonalności w trybie art. 788 kpc po wszczęciu postępowania egzekucyjnego; I. W.: Prowadzenie egzekucji na rzecz nabywcy wierzytelności objętej tytułem wykonawczym). Na przestrzeni lat zarysowuje się powolna ewolucja poglądów orzecznictwa i piśmiennictwa, a to:

dot. zmiany wierzyciela przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego (po wydaniu tytułu wykonawczego):

- uchwała SN z dnia 22.2.1984 r. sygn. akt III CZP 2/84: nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu wydanemu na rzecz wierzyciela, który przeniósł wierzytelność na osobę trzecią (art. 509 KC), wyłącza nadanie klauzuli wykonalności na rzecz tej osoby;

- uchwała SN z dnia 4.8.1992 r. sygn. akt III CZP 94/92: dopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności także w przypadku, gdy przed przeniesieniem wierzytelności na wniosek zbywcy sąd już nadał na jego rzecz tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności;

w toku postępowania egzekucyjnego:

- zmiana osoby wierzyciela lub dłużnika zaszła po wszczęciu właściwego postępowania egzekucyjnego (tj. po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji) nie wymaga uwidocznienia jej w klauzuli wykonalności. Wystarczy wykazać przed organem egzekucyjnym przejście uprawnień lub obowiązku odpowiednim dokumentem (por. E. Wengerek, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, s. 149; W. Siedlecki, w: Z. Resich, W. Siedlecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, s. 1122);

- uchwała SN z dnia 29.10.2004 r. sygn. akt III CZP 63/04: przepis art. 788 § 1 ma zastosowanie również w razie przeniesienia wierzytelności (przelewu) po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Stanowisko to zostało podtrzymane w uchwale SN z dnia 5.03.2009r. III CZP 4/09.

Nie można jednak nie zauważyć, że dwie ostatnie w/w uchwały zmieniają dotychczasową wykładnię oraz praktykę stosowania art. 788 i jak wskazuje się w komentarzach (teza 5 komentarza do art. 788 kpc pod red K. Piaseckiego, wyd. 6 2015) nie liczą się zupełnie z perturbacjami w przebiegu postępowania egzekucyjnego, mogącymi mieć negatywny wpływ na skuteczność egzekucji. W odniesieniu zaś do okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie niezmiernie istotne jest także to, że wydane one zostały kilka lat po dacie przelewu wierzytelności i wejściu przez nabywcę wierzytelności – pozwanego do postępowania egzekucyjnego wszczętego przez poprzedniego wierzyciela. Chociaż w chwili obecnej nie ma już akt pierwszej sprawy egzekucyjnej, bo podlegały one zniszczeniu z urzędu z uwagi na upływ czasu archiwizacji to niewątpliwie z dokumentów zgromadzonych w sprawie wywieść należy, co prawidłowo uczynił Sąd Rejonowy, że pierwsza egzekucja została wszczęta przez wymienionego w tytule egzekucyjnym wierzyciela w 1994r., co wynika z sygnatury postępowania egzekucyjnego, a zakończona została postanowieniem Komornika z dnia 9 maja 2008r. już udziałem kolejnego wierzyciela – pozwanego w sprawie J. K.. Przy czym poza sporem w sprawie jest, że cesja wierzytelności miała miejsce w 2002r. Wobec powyższego podzielić należy stanowisko pozwanego, że w tej sytuacji nie ma żadnych podstaw do przyjęcia nowego stanowiska za miarodajne i zakwestionowania skuteczności działań podjętych przez pozwanego w odniesieniu do powoda, zmierzających bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Pozwany nabywając wierzytelność z mocy prawa (art. 509 § 2 kc) nabył ją z wszelkimi właściwościami, przywilejami i brakami. Wierzytelność więc była nieprzedawniona, a bieg terminu przedawnienia został przerwany w związku z wszczęciem egzekucji. Zgodnie z powszechną praktyką wierzyciel wykonał wszystko co było konieczne, aby postępowanie egzekucyjne mogło dalej skutecznie się toczyć wykazując przed

organem egzekucyjnym przejście praw. Nie można uznać za powodem, że skoro nie wystąpił o klauzulę wykonalności to termin przedawnienia wobec nowego wierzyciela rozpoczął bieg od daty nabycia wierzytelności, czyli od 2002 roku i nie został przerwany. Z niczego nie wynika, że zbycie wierzytelności ma wpływ na zmianę biegu terminu przedawnienia, a w szczególności, że rozpoczyna bieg wobec nabywcy wierzytelności od daty cesji wierzytelności. Przypomnieć należy też, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa każda czynność, dokonana także przez organem powołanym do egzekwowania roszczeń, bezpośrednio zmierzająca do zaspokojenia roszczenia. Za czynność bezpośrednio zmierzającą do zaspokojenia roszczenia uznaje się taką czynność, która jest niezbędna dla realizacji przysługującego roszczenia zgodnie z normami prawa postępowania cywilnego. Ponadto wskazuje się, że po podjęciu takiej czynności przez uprawnionego, do czasu ustosunkowania do niej przez sąd lub właściwy organ, uprawniony nie ma możliwości przedsięwzięcia innych środków zmierzających do realizacji roszczenia (tak w komentarzu do art. 123 kc pod red. M. Gutowskiego t. 1 W-wa 2016 i za tym komentarzem B. Kordasiewicz, w: Syst. Pr. Pryw. t.2 2008, s.653). Katalog tych czynności też jest przedmiotem spornych stanowisk (vide odnośnie czy wnioski o klauzulę przerywa bieg przedawnienia roszczenia). Więc nawet jeżeli za powodem poszukiwać czy pozwany dokonał czynności skutkującej przerwaniem biegu przedawnienia podmiotowo wobec siebie to niewątpliwie tak, bo za taką czynność uznać należy właśnie wykazanie wobec komornika zmiany wierzyciela. Odmienne stanowisko stanowiłoby naruszenie zaufania do porządku prawnego, skoro działanie pozwanego było zgodne z poglądem wówczas powszechnie przyjętym i popartym dominującą praktyką orzecniczą oraz doktryną. Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska powoda, że czynności dokonane przez pierwotnego wierzyciela, skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia nie odnosiły skutku wobec pozwanego, który nabył wierzytelność w drodze umowy cesji po wszczęciu postępowania egzekucyjnego w stosunku do powoda, bo pozostaje to w sprzeczności ze skutkami jakie ma cesja – sukcesja wierzytelności. W konsekwencji zarzuty przeoczenia przez Sąd Rejonowy okoliczności wskazanych w apelacji i naruszenia wymienionych przepisów prawa nie zasługują na uwzględnienie. Pozwany dostatecznie wykazał (art. 6 kc) swoje twierdzenia, że 10 letni termin przedawnienia wynikający z art. 125 kc rozpoczął bieg z chwilą uprawomocnienia się tego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego KM 636/94, a kolejne postępowanie egzekucyjne wszczęte w dacie 3 czerwca 2014r. nastąpiło przed upływem terminu przedawnienia. Powód zaś twierdzeń na, których oparł żądanie pozwu nie udowodnił.

Według Sądu Okręgowego nie ma także podstaw, aby w przedmiotowej sprawie stosować przywołane przez powoda w apelacji stanowisko SN zawarte w wyroku z dnia 19.11.2014r. II CSK 196/14 przede wszystkim z tego względu, że orzeczenie to zapadło w zupełnie odmiennych okolicznościach faktycznych i prawnych, bo dot. wierzytelności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym i to w sytuacji umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek dotychczasowego wierzyciela, co jak się przyjmuje w orzecznictwie niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia (tak SN w uchwale z dnia 19.02.2015r. sygn. akt III CZP 103/14).

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie, poza zmianą omówioną na wstępie, uznał apelację powoda za bezzasadną i na mocy art. 385 kpc oddalił ją, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 kpc oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz mając na uwadze § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2015.1804/, zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia sprawy w danej instancji, stosownie do odpowiedzialności za wynik postępowania.

W punkcie 3 wyroku Sąd Okręgowy przyznał pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu kwotę 369 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zgodnie z § 6 pkt 3 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U.2013.461 ze zm.) oraz mając na uwadze § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia sprawy w danej instancji, stosownie do odpowiedzialności za wynik postępowania.